

Щекичин

Перша згадка про село - 1596 рік.

Назва села Щекичин походить від російського слова "щека" - бойкий, говорун, болтун.' щекатить" - ніжно браниться.

На території села виявлено знаряддя праці епохи неоліту, польські та литовські монети XV - XVII століть.

Буйні, дрімучі ліси, що шуміли тут аж до XX ст., пересихаюча річка, родючі клапті прибережного ґрунту створювали необхідні умови для ведення примітивного сільського господарства. Часто поселенцям доводилось тікати в ліс від набігів численних ворогів. Тут пролягали шляхи походів відважних руських воїнів князя Ігоря, які в сусідньому селі Харалузі кували "мечі харалужні для захисту від половців і походів на них За переказами недалеко від с. Невіроків на північний захід відбулася битва, в честь якої названо населений пункт Мечево В 1594 - 1598 р. р. на *Україні* відбулось народне повстання під керівництвом Северина Наливайка. яке охопило Щекичин. Активну участь брали щекичинці у визвольній війні 1648 - 1654 рр., під проводом Богдана Хмельницького. На Волині і Поділлі виступив проти шляхти Максим Кривоніс з козацьким військом, в яке влилося місцеве населення. Про ті часи нагадує козацька могила, що і тепер височить на полі в урочищі Воронуха В честь козака отамана Воронова, що загинув на цьому місці, дістав свою назву хутір Воронуха. В період встановлення феодального ладу закріпачувалось і населення села.

Щекичин із навколишніми селами переходив від одного пана до другого. Його володарями були князі Корецькі, пани Ліщинські, Любомирські а з кінця XVIII ст. Стецькі. В кінці XVIII ст. волинський хорунжий пан Отецький за одну ніч виграв у карти в панів Любомирських місто Межирічі з навколишніми селами.

В 1925 р у господарстві Бровчука Івана Опанасовича з'явився перший вітряк на селі, згодом другий у господарстві Ткача Пилипа. Вони слугували людям аж до 1962 року.

В другій половині XIX ст. в Щекичині нараховувалось 1650 десятин земельних угідь, з них 1060 десятин належало поміщикам, 205 десятин куркулям і тільки 385 десятин біднякам.

Ліси були панською власністю і селянин не мав права збирати в лісі грибів, ягоди, заготовляти дрова. На це повинен бути спеціальний дозвіл пана, за який селянин платив гроші.

В 1932 році була відкрита початкова школа, в якій українських дітей вчили польській мові, а піп 2 рази на тиждень навчав дітей релігії, щоб вони і їх батьки були смиренні перед своїми панами. бо на це, мовляв, воля Божа. Щоб здобути шматок хліба селяни змушені були йти працювати до пана Стецького.

Знаменний день 17 вересня 1939 року приніс визволення для селян Щекичина.

В поміщицькому будинку відкрили початкову школу, в якій навчалось 57 учнів. Навчання проводилось українською мовою. Селяни одержали

землю, могли завести господарство. Життя ставало дедалі кращим, але мирну працю селян перервала Велика Вітчизняна війна.

Проте не скорився перед загарбниками наш народ. Земля горіла під ногами окупантів. Дорослі і малі ставали на захист своєї Батьківщини, свого народу. Ми схилиємо свої голови перед героїчними подвигами наших батьків і братів, Багато односельчан ; не повернулись з фронту, а тяжко поранені померли в госпіталі.

13 січня 1944 року частина 149 стрілецької дивізії та 24 стрілецького корпусу під командуванням полковника Орлова О. О, і Героя Радянського Союзу генерал-лейтенанта Кирюхіна Н.І. звільнили село Щекичин.

Селяни приступили до відбудови зруйнованого господарства.

В 1947 році була створена хата-читальня, яка знаходилась в помешканні репресованого громадянина Гомона Герасима. На той час нараховувалась близько 1000 екз. книг і 70 читачів.

Наприкінці сорокових було створено колгосп "ім. Держинського", в якому працювало 110 чоловік. Згодом його перейменували в "ім. Пархоменка", "СВК", "Хлібороб", де оброблялося 1400 га ріллі, на утриманні знаходилося близько 2000 голів ВРХ, 800 корів.

В 1970 р. силами громади було поновлено восьмирічну школу (директор Зелінський М. І.). На початку вісімдесятих в селі йде інтенсивне будівництво, як серед населення, так і в господарстві. Будується асфальтна дорога, зводять 2-х поверхові будинки для трудівників колгоспу.

В 1985 р. вводиться в експлуатацію БК, 1987 р. адмінбудинок сільської ради, 1990 р. нове двохповерхове приміщення контори колгоспу.

В 1994 році добудовується школа, де діти переходять на однозмінне навчання. Було це тоді, коли головою правління колгоспу ім. Пархоменка був Ковальчук М. Н., головою сільської ради - Бровчук П.В., директором школи - Зелінський М.І.

В середині 90-х років господарство занепадає і стає банкрутом.

Зараз при в'їзді у село стоїть лише вітряк Бровчука ЛО. Однак село живе. Для обробітку присадибних ділянок в селі є до 10 з/б комбайнів, більше 10 тракторів. Селище займається вирощуванням худоби та зернових.

В 1985 році при допомозі місцевого господарства "Хлібороб" було завершено будівництво нового двоповерхового приміщення, в якому розташований будинок культури і бібліотека. В книгозбірні накопичено 18 тис. книг. Бібліотека обслуговує 500 читачів, з книговидачею більше 12 тисяч екземплярів на рік. При бібліотеці створено публічний центр регіональної інформації. Певне місце в роботі бібліотеки займає інформаційне обслуговування читачів. Актуальність тематики, майстерність, зв'язок з життям, оперативність задоволення читацького запиту стали основними принципами у роботі бібліотеки.

На території села розміщені: Свято - Михайлівська церква, яка побудована у 1655 р., адміністративний будинок, в якому - сільська рада, соціальний центр, відділення зв'язку і ФАП.

В селі діють 4 торгових точки (4 продуктові магазини.). Є загальноосвітня школа І -ІІ ст..(1 - 9кл).